

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Τῆς ξενητεῖα^ς σάν πάτησα πρώτη φορά τὸ χῶμα
 Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγύριζα μ' ἀπόχτυπο καὶ τρόμο,
 Ἐξαπλωμένη 'ς ἄθλιο καὶ ξεσχισμένο στρῶμα
 Μιὰ μάγισσα ἀπάντησα στ' ἀκρογιαλιοῦ τὸ δρόμο.

Δὲν ξέρω πῶς, ἐζύγωσα τὸ βῆμά μου κοντά της
 Γιὰ νὰ μοῦ πῆ τὴ μοῖρά μου, τὸ δόλιο ριζικό μου,
 Καὶ τὴν ἐξώρκισα πιστὰ στὰ βρωμερὰ παιδιὰ της
 Μὲς 'στοῦ χεριοῦ τῆς χαρακιάς νὰ βρῆ τὸ μυστικό μου.

Δὲν ἄργησε· 'μοῦ ἄρπαξε τ' ἀριστερό μου χέρι,
 Ἐδιάβασε τῆς χαρακιάς μὲ προσοχὴ μεγάλη
 Καὶ μοῦπε: ὅπως τὸ πουλί, 'ς τῆς ξενητεῖα^ς τὰ μέρη
 Θὰ σὲ πλανᾷ ὁ αἴφρονας καὶ ἡ ἀνεμοζάλη.

Καὶ πάλι ξανακύτταξε καὶ μοῦπε κ' ἄλλη ἀλήθεια
 Σάν νὰ μοῦ ἀνοιξε βαθειὰ τὰ πονεμένα στήθια.
 Πῶς ἡ χαρὰ θεὸ νὰ σβυστῆ γιὰ πάντα ἀπὸ 'μένα
 Καὶ θᾶνε τὰ τραγούδια μου, τραγούδια πικραμένα.

"Ὀλ' οἱ χρησμοὶ τῆς μάγισσας εὐγῆκανε 'στ' ἀλήθεια,
 Ἀκόμα δὲν ἐγέλασε τ' ἀχείλι μου ὡς τώρα,
 Οὔτε ποτέ της ἡ χαρὰ μοῦ κέντησε τὰ στήθια,
 Γιατ' ὅλα μοῦ τὰ μάρανε τῆς ξενητεῖα^ς ἡ χῶρα.

Ἐρμούπολις. Ἰούλιος 1886.

ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ